

Folketingets Erhvervsudvalg

ERHVERVS MINISTEREN

25. juni 2024

Besvarelse af spørgsmål 231 alm. del stillet af udvalget den 11. april 2024 efter ønske fra Lisbeth Bech-Nielsen (SF).

ERHVERVS MINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

I forlængelse heraf bedes ministeren konkretisere: Hvis en onlinemarkedsplads, som f.eks. TEMU, reklamerer for og præsenterer produkter fra tredjelande på onlinemarkedspladsen på dansk og på en måde, der vil få en gennemsnitsforbruger til at tro, at det produkt, der er genstand for transaktionen, enten leveres af onlineplatformen selv eller af en tjenestemodtager, der handler under platformens myndighed eller kontrol, vil onlinemarkedspladsen da 1) hæfte over for forbrugeren i tilfælde af mangler eller defekter ved produktet? Eller vil onlineplatformen 2) være omfattet af definitionerne af en "økonomisk operatør" i produktsikkerhedslovgivningen? I bekræftende fald, hvilken økonomisk operatørrolle vil det i givet fald være?

Tlf. 33 92 33 50
Fax. 33 12 37 78
CVR-nr. 10092485
EAN nr. 5798000026001
em@em.dk
www.em.dk

Svar:

Hvis en onlinemarkedsplads reklamerer for og præsenterer produkter fra tredjelande på onlinemarkedspladsen på en måde, der vil få en gennemsnitsforbruger til at tro, at det produkt, der er genstand for transaktionen, enten leveres af onlineplatformen selv eller af en tjenestemodtager, der handler under platformens myndighed eller kontrol, vil onlinemarkedspladsen ikke være omfattet af den betingede ansvarsfritagelse i DSA artikel 6(1), og platformen vil kunne ifalde et ansvar for den formidlede information. Der henvises i den forbindelse til besvarelse af ERU alm. del spm. 228 og 229 stillet af udvalget den 11. april 2024 efter ønske fra Lisbeth Bech-Nielsen.

Et eksempel herpå sås i de nylige afgørelser fra Forbrugerombudsmanden, hvor Forbrugerombudsmanden fandt, at de to onlineplatforme Miinto A/S og Stylepit.com A/S havde medvirket til at optimere og fremme salget af produkter – hvor nogen var betegnet som bæredygtige uden at være det – på deres platforme. Forbrugerombudsmanden vurderede derfor, at onlineplatformene dermed havde udøvet en aktiv rolle i formidlingen af informationen på platformene. Derfor var de ikke omfattet af anvendelsesområdet for den betingede ansvarsfritagelse i artikel 6(1) i DSA.

I forhold til spørgsmålet om produktsikkerhedslovgivningen kan jeg oplyse, at onlinemarkedspladser i EU's harmoniseringslovgivning som udgangspunkt ikke er omfattet af definitionen "erhvervsdrivende." jf. markedsovervågningsforordningens artikel 3(13). Hvis en onlinemarkedsplads gør et produkt tilgængeligt, og det ikke oplyses, at produktet sælges af en anden, hvilket de jf. DSA'en er forpligtet til, kan onlinemarkedspladsen dog blive betragtet som distributør af produktet. Det beror altid på en konkret og individuel vurdering i hver sag af, hvilken rolle markedspladsen har.

Hvorvidt en onlinemarkedsplads vil kunne hæfte for mangler eller defekter ved et produkt, er ikke reguleret i DSA, men følger af dansk rets øvrige regler. Fsva. de køberetlige regler har jeg indhentet bidrag fra Justitsministeriet, der oplyser følgende:

"Det fremgår af forarbejderne til købeloven, jf. pkt. 3.1.2.8 i lovforslag nr. L223 af 28. april 2021 (Ændring af reglerne om forbrugerkøb som følge af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold), at udbydere af onlineplatforme mv. anses som sælgere efter direktiverne varedirektivet og direktivet om digitalt indhold, som er implementeret i købeloven, hvis de handler som led i deres egen forretning og som direkte aftalepart for forbrugeren i forbindelse med salg af varer eller levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste.

Retstilstanden efter almindelige danske obligationsretlige, herunder aftaleretlige regler og købeloven, er den samme. En onlineplatform bliver bundet af en aftale med en forbruger og dermed anset som aftalepart, hvis det ikke fremgår tydeligt ved aftaleindgåelsen, at det er en anden end platformen, der er forbrugerens aftalepart.

Det følger af almindelige aftaleretlige regler, at den, der har optrådt som mellemand i forbindelse med indgåelse af en aftale, og som vil gøre gældende, at aftalen ikke er indgået på egne, men på en tredjeparts vegne, har bevisbyrden herfor. Hvornår en platform kan anses for forbrugerens direkte aftalepart beror på en konkret vurdering af de oplysninger, der er givet i forbindelse med indgåelse af aftalen."

Med venlig hilsen

Morten Bødskov